

LBRIS

We know
books

SARINA BOWEN

**ANUL
ÎN CARE
AM CĂZUT**

Traducere din limba engleză
ANDREEA ȘELER

LITERA
București

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Anul în care am căzut
Sarina Bowen

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOWEN, SARINA

Anul în care am căzut / Sarina Bowen;
trad. din lb. engleză: Andreea Șeler –
București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-8141-6

I. Șeler, Andreea (trad.)

821.111

Capitolul unu

Çargui și un picnic

*Speranța este o creatură-naripată
Ce-și face cuib în inima-ncercată
Și care cântă o melodie fără de cuvinte,
Fără oprire nici-acum, nici de-acum înainte.*

Emily Dickinson

Corey

– Arată promițător, a zis mama, studiind fațada acoperită cu iederă. Îi puteam identifica nota de anticipare din voce. Hai, încearcă-ți cardul de acces, Corey!

Era ziua cazării la Colegiul Harkness, iar părinții noilor înscriși mișunau prin campus, scoțând tot felul de exclamații pline de mirare și admirație. După cum aflî de la ghidul care se ocupă de turul campusului, trei dintre ultimii șase președinți au deținut cel puțin o diplomă de la această unitate de învățământ veche de trei secole. Și, de două ori pe zi, studenții care fac parte din Ghilda Carillon urcă 144 de trepte până în vârful turnului Beaumont pentru a delecta întregul campus trăgând clopotele care cântăreau aproape o tonă fiecare.

Din păcate, interesul mamei mele în ceea ce privea căminul nu era nici de natură istorică, nici arhitecturală. Ceea ce o fascina era rampa de acces pentru persoanele cu dizabilități.

Am înaintat cu căruciorul pentru a-mi flutura cardul de acces nou-nouț în fața panoului cu senzor. Apoi am apăsat pe butonul albastru pe care era desenat un scaun cu roțile. Mi-am ținut respirația până ce ușa frumoasă, cu arcadă, a început să se deschidă lent.

După toate peripețiile prin care am trecut în ultimul an, îmi venea greu să cred că lucrurile acestea mi se întâmplau cu adevărat. Am intrat!

Înaintând pe rampă și intrând în clădirea îngustă, am dat de două camere de cămin, una pe stânga și una pe dreapta. Ambele aveau uși late – semn clar că erau făcute să fie accesibile persoanelor cu probleme locomotorii. Chiar în față se afla o scară cu o balustradă frumoasă, de stejar. Ca majoritatea căminelor vechi de la Colegiul Harkness, clădirea nu avea ascensor. N-aveam cum să vizitez încăperile de la etaj, fiind blocată în scaunul cu roțile.

– Pardoseala e foarte dreaptă, remarcă mama, aprobator. Când ne-au zis că această clădire e veche de optzeci de ani, aveam ceva îndoieli.

Acesta era un eufemism, clar.

Faptul că părinții mei mă imploraseră să nu vin la Harkness era doar cea mai recentă amarnică ironie a sorții dintr-o serie de amarnice ironii ale sorții. În timp ce alți părinți, ale căror progeneruri intraseră la Harkness, mai aveau un pic și aruncau cu confetti în jurul copiilor lor, ai mei făceau câte două infarcturi fiecare, pentru că fetița lor scumpă alesese un colegiu aflat la peste 1 600 de kilometri

de casă, unde nu puteau să o verifice din jumătate de oră în jumătate de oră.

Slavă Domnului!

După accident, părinții m-au implorat să amân plecarea la colegiu cu un an. Dar cine mai putea suporta încă un an de cocoloșeală, fără altă ocupație mai interesantă decât niște ședințe suplimentare de fizioterapie? Când am pus piciorul în prag, cum vine vorba, că o să plec la colegiu, au schimbat strategia. Au încercat să mă convingă să rămân în Wisconsin. Am fost supusă unei serii de predici cu titlul „De ce în Connecticut?” și „Nu trebuie să dovedești nimic”.

Dar voiam să fac pasul ăsta. Voiam să am ocazia să învăț la același colegiu de elită la care a învățat fratele meu. Voiam ceva independență, voiam o schimbare de peisaj și chiar voiam să scap de gustul amar pe care mi-l lăsase ultimul an.

Ușa din stânga mea s-a deschis brusc, iar o fată frumoasă, cu păr brunet și creț, a scos capul în hol.

– Corey! Mi-a zâmbit radios. Eu sunt Dana!

Când mi-am primit repartiția de cămin în căsuța poștală din Wisconsin, nu eram sigură la ce să mă aștept din partea acestei Dana. Dar în ultima lună ne scrisesem mai multe e-mailuri. Era născută în California, dar făcuse liceul la Tokyo, unde tatăl ei avea niște afaceri. Deja îi spuseseam despre toate ciudățeniile mele fizice. Îi explicasem că nu-mi puteam simți talpa dreaptă și piciorul stâng deloc. O avertizasem că stăteam în scaunul cu roțile cea mai mare parte din timp. Deși, cu niște orteze greoaie și o pereche de cârje cu susținere pe antebrațe, uneori reușeam să imit foarte prost mersul.

Și îmi cerusem deja scuze pentru că avusese parte de o repartiție atât de ciudată – să locuiesc cu o infirmă, în alt

cămin față de restul bobocilor. Când îmi răspunsese rapid că nu o deranja, o mică întruchipare înaripată a speranței mi se pogorâse pe umăr. Și această creatură mititică și acoperită de pene tot gravitase în jurul meu de săptămâni bune, șoptindu-mi în ureche cuvinte încurajatoare.

Acum, stând față în față pentru prima oară, mica mea zână a speranței a făcut o roată pe umărul meu. Mi-am întins brațele, arătând către scaunul cu rotile.

- Cum Dumnezeu de m-ai recunoscut?

Ochii ei au sclipit și apoi a zis exact ce trebuia.

- De pe Facebook. Evident!

A deschis ușa larg și am intrat, cu cărucior cu tot.

- Camera noastră e superbă, a spus Dana pentru a treia oară. Avem cel puțin de două ori mai mult spațiu decât restul. O să fie numai bună pentru petreceri!

Era bine să văd că Dana era genul de colegă de cameră care vedea partea plină a butoiului cu bere.

Și, într-adevăr, camera noastră era frumoasă. De la ușă intrai în ceea ce studenții de la Harkness numeau „spațiu comun”, dar restul lumii ar fi spus că era o cameră de zi. Din spațiul comun intrai în două dormitoare separate, fiecare suficient de spațios încât să poți întoarce un cărucior cu rotile. Ca mobilier, aveam fiecare câte o masă de lucru și - lucru surprinzător - câte un pat dublu.

- Am cearceafuri pentru un pat de o singură persoană, am zis, nedumerită.

- Și eu la fel, mi-a răspuns, izbucnind în râs. Poate că au paturi duble pentru că-s gândite să fie accesibile pentru persoane cu dizabilități? Va trebui să mergem la cumpărături, atâta tot. Ah, ce viață grea!

Ochii îi scăpărau.

Mama, gâfâind din cauza greutății uneia dintre valizele mele, a intrat și ea în cameră.

- Ce fel de cumpărături?

- Cearceafuri, i-am răspuns. Avem paturi duble.

Mama și-a împreunat mâinile.

- Vă ducem cu mașina la Target înainte să plecăm.

Eu aș fi preferat să scap cât mai repede de părinți, dar Dana a acceptat imediat oferta.

- Mai întâi, totuși, stați să arunc o privire în jur, a spus mama. Poate că aveți nevoie și de alte lucruri. A intrat cu pași ușori în baia noastră. Era foarte spațioasă, cu un duș accesibil pentru persoanele cu dizabilități. Perfect! Hai să-ți așezăm o parte din lucruri și să ne asigurăm că ai unde să-ți usuci catetererele.

- Mama! am zis șuierat, printre dinți.

Chiar nu voiam să discutăm despre ritualurile mele bizare de față cu colega mea de cameră.

- Dacă tot ne ducem la Target, a spus Dana, din spațiul comun, ar trebui să aruncăm o privire și la covoare. Camera asta are ecou.

Mama a ieșit în grabă din baie pentru a mă umili și mai tare.

- A, Corey nu poate să aibă covor în cameră cât timp încă mai exersează cu mersul. Ar putea să se împiedice. Dar unde vreți să instaleze Hank televizorul, fetelor? a întrebat, întorcându-se pentru a mai studia o dată spațiul.

Am profitat imediat de acest prilej de a schimba subiectul.

- Tata ne-a făcut rost de un televizor LCD, plus abonament la cablu, am anunțat-o pe Dana. Asta dacă nu te deranjează. Nu toată lumea vrea televizor în cameră...

Dana și-a pus mâna sub bărbie, gânditoare.

- Mie, una, nu prea-mi place să mă uit la televizor... Ochii îi scăpărau. Dar poate că sunt... ăăă, anumite persoane

care vor vrea să se adune în camera noastră, când... de exemplu, se vor difuza diferite evenimente sportive?

Mama a izbucnit în râs.

- Ce fel de oameni?

- Păi... L-ai cunoscut pe vecinul nostru? E în anul trei.

Ochii noii mele colege de cameră se duseră iute către hol.

- Stă vizavi de noi? am întrebat. În cealaltă cameră pentru persoanele cu dizabilități?

Nu era chiar primul loc în care m-aș fi gândit să mă uit după un tip sexy.

Colega mea a dat aprobator din cap.

- O să vezi... Stai doar să vezi!

Aventura noastră la cumpărături a durat mai mult decât îmi dorisem. Mama a insistat să plătească ea cearceafurile cele noi ale Danei, invocând că paturile acestea ciudate, pentru persoane cu handicap, erau în cameră doar din vina noastră. Dana a ales o pilotă cu o floare mare, roșie, pe ea. Eu am preferat una cu buline.

- Foarte veselă, a zis mama, aprobator. Ei mereu i-au plăcut lucrurile vesele. Totuși, după anul pe care îl avusesem, se agăța de orice dram de veselie ca de un colac de salvare. Hai să luăm fețe de pernă decorative identice, domnișoarelor. Și... se duse la următorul raion. Câte o pernă în plus pentru fiecare. Paturile alea vor arăta ciudat altfel.

- Nu trebuie să faci asta, mi-a zis în șoaptă Dana.

- Las-o să-și facă numărul, i-am răspuns. Stai puțin... I-am făcut semn, iar Dana s-a aplecat ca eu să pot adăuga ceva fără pericolul de a fi auzită. Aruncă o privire la covoare. Dacă vezi ceva frumos, ne întoarcem cu altă ocazie.

S-a încruntat la mine.

- Dar parcă...

Eu mi-am dat, pur și simplu, ochii peste cap.

- E nebună!

Făcându-mi cu ochiul, Dana s-a strecurat la raionul de covoare.

Când ne-am întors, tata stătea în centrul camerei goale, schimbând programele la televizorul pe care îl fixase pe perete.

- Succes! a exclamat.

- Mulțumesc, tata.

Zâmbetul îi era plin de oboseală.

- Pentru nimic.

Oricât de enervantă mi se păruse mama în acest ultim an, lucrurile erau și mai delicate cu tata. Înainte, noi doi discutam despre hochei cât era ziua de lungă. Era pasiunea noastră comună, ca și sursa lui de venit. Dar, acum, între noi stătea suspendată o tăcere stânjenitoare. Faptul că nu mai puteam să patinez îl afecta profund. Îmbătrânise vreo zece ani de la accidentul meu. Speram că, acum, că nu aveam să mai fiu acasă, urma să poată să-și revină.

Era timpul să îi conduc pe părinții mei în hol și să îi expediez.

- Știți ceva? Pe peluză se face un picnic pentru cei din primul an. Și eu, și Dana o să ne ducem. În scurt timp.

Mama a început să-și frângă mâinile.

- Stai puțin! Am uitat să instalez lumina de veghe.

A țâșnit în dormitorul meu, iar eu mi-am înghițit niște reproșuri pline de furie. Serios? Nu mai avusesem nevoie de lumină de veghe de la șapte ani. Și, când fratele meu a plecat la Harkness, acum patru ani, n-au stat atât să-l țină

de mână. Damien a primit doar un bilet de avion și o bătaie pe umăr.

-Nu se poate abține, a zis tata, descifrându-mi expresia.

Și-a luat trusa de scule de pe jos și a pornit spre ușă.

-O să fiu bine, să știi, i-am spus, mergând cu scaunul în urma lui.

-Știu asta, Corey.

Și-a pus palma pe creștetul meu, după care și-a retras-o din nou.

-Auzi, tata? Sper să ai un sezon grozav.

Ochii îi păreau îngreunați.

-Mulțumesc, scumpo.

Dacă lucrurile ar fi stat altfel, și el mi-ar fi urat același lucru. Mi-ar fi inspectat protecțiile de corp și ar fi găsit un colț de cameră unde să-mi pună geanta cu echipamentul de hochei. Și ar fi rezervat bilete de avion ca să vină aici, să vadă unul dintre meciurile mele.

Dar nimic din astea nu avea să se mai întâmple.

Așa stând lucrurile, am ieșit pe hol împreună, fără să scoatem nici un cuvânt. Dar, acolo, reveria mi-a fost întreruptă de imaginea unui tip care pune pe peretele de lângă ușa lui o tablă albă. Inițial, am văzut un dos foarte ferm și o pereche de brațe musculose. Încerca să bată un cui în perete fără să îi cadă cârjele.

-Fir-ar să fie, a zis printre dinți când una s-a prăbușit oricum.

Și, când s-a întors, a fost ca și cum soarele ar fi ieșit din nori, după o zi ploioasă.

În primul rând, avea o față de o frumusețe ca de vedetă de cinema, cu ochi căprui sclipitori și gene lungi. Părul șaten, ușor ondulat, era un pic răvășit, ca și cum tocmai și-ar fi trecut degetele prin el. Era înalt și părea puternic,

dar nu masiv, nu chiar. Nu avea un corp de fundaș, dar era clar că era sportiv.

Clar.

Uau!

-Bună! a spus, lăsând la vedere faptul că avea o gropiță în obraz.

„Ei, salutare, sexosule!” a răspuns imediat creierul meu. Din păcate, pe gură nu mi-a ieșit nici un sunet. După o clipă, mi-am dat seama că mă holbam la gura lui frumoasă, încremenită ca Bambi în pădure.

-Salut, am scârțâit, cu mare efort.

Tata s-a aplecat să recupereze cârja pe care această ființă superbă o scăpase.

-Ai un ghips pe cîste, băiete.

M-am uitat în direcția respectivă și mi-am simțit imediat fața înroșindu-se. Pentru că a mă uita la ghips implica să-mi las privirea să se lase în jos peste corpul lui. La finalul cercetării mele foarte lente am dat de un picior foarte musculos. Celălalt era acoperit cu un ghips alb.

-Nu-i așa că e o frumusețe? Glasul lui avea o asprimă virilă care-mi dădea un tremur în piept. L-am fracturat în două locuri. I-a întins o mână tatei. Eu sunt Adam Hartley.

-Vai de tine, domnule Hartley, a spus tata, strângându-i mâna. Frank Callahan.

Adam Hartley s-a uitat în jos, la piciorul afectat.

-Ce să zic, domnule Callahan, ar trebui să-l vedeți pe celălalt tip... Fața tatei a devenit instantaneu ca de piatră. Dar cea a noului meu vecin a fost cuprinsă de un alt zâmbet uriaș. Nu vă faceți griji, domnule! Fiica dumneavoastră nu locuiește lângă un bătaș. Adevărul e că am căzut.

Expresia de ușurare care a apărut pe fața tatei era atât de amuzantă că a reușit să mă scoată din starea mea de năuceală și am izbucnit în râs. Superbul meu nou vecin mi-a întins o mână, pe care am putut să i-o strâng doar după ce am înaintat un pic cu scaunul.

- Bine jucat, i-am zis. Pe mine mă cheamă Corey Callahan.

- Încântat de cunoștință, a început el, cu mâna lui mare strângând-o pe a mea.

Ochii săi, de un căprui-deschis, erau chiar în fața mea și am observat că irisurile aveau un cerc mai închis pe margine. Felul în care s-a aplecat să-mi strângă mâna mă făcea să mă simt stânjenită. Și se făcuse dintr-odată foarte cald sau mi se părea mie?

Apoi, momentul a fost întrerupt de o voce stridentă de femeie care izbucni din camera lui.

- Hartleeeey! Trebuie să pui fotografia asta pe perete, să nu mă uiți cât o să stau în Franța. Dar nu mă pot hotări pe care perete!

El și-a dat ochii peste cap, doar puțin.

- Păi mai fă trei copii, scumpo! i-a strigat. Așa n-ai cum să dai greș.

Tata a zâmbit larg, întinzându-i lui Hartley cârja.

- Iubitule? se auzi din nou vocea. Mi-ai văzut cumva rimelul?

- Nu ai nevoie de rimel, ești superbă oricum! i-a răspuns el, potrivindu-și ambele cârje sub brațe.

- Hartley! Ajută-mă să caut!

- Da, replica asta nu dă niciodată rezultate, ne-a zis, făcând cu ochiul. Apoi și-a înclinat capul către ușa deschisă a camerei lui. Încântat de cunoștință. Trebuie să rezolv marea criză a fardurilor.

A dispărut chiar când mama a ieșit din camera mea, cu fața tensionată.

- Sigur nu mai putem să te ajutăm cu ceva? m-a întrebat, cu teamă în ochi.

„Fii drăguță!” mi-am impus. „Dădăceala a ajuns, în sfârșit, la final.”

- Mulțumesc pentru tot ajutorul, le-am zis. Dar cred că am tot ce-mi trebuie.

Ochii mamei s-au încețoșat.

- Ai mare grijă de tine, scumpo, mi-a spus, cu o voce ca un scârțâit.

S-a aplecat și m-a îmbrățișat, apăsându-mi puternic capul pe pieptul ei.

- O să am, mama, i-am răspuns, cu vocea înăbușită de corpul ei.

Trăgând aer în piept, parcă-parcă a reușit să se readune.

- Sună-ne dacă ai nevoie de ceva!

A împins ușa căminului.

- Dar, dacă nu ne suni câteva zile, să știi că n-o să intrăm în panică, a adăugat tata.

Apoi m-a salutat militărește scurt, înainte ca ușa să se închidă în spatele lui. Și-așa au plecat.

Oftatul pe care l-am scos a fost unul de pură ușurare.

O jumătate de oră mai târziu, am pornit cu Dana către locul unde se desfășura picnicul. A traversat strada cu pași sălțați, iar eu am rulat pe lângă ea. La Colegiul Harkness, studenții erau împărțiți în douăsprezece Case. Era ca la Hogwarts, numai că pe o scară mai mare, și fără pălăria magică. Eu și Dana am fost repartizate în Casa Beaumont, unde aveam să locuim din anul al doilea

încolo. Dar toți cei din anul întâi locuiau laolaltă în clădirile care mărgineau imensa Curte a Bobocilor.

Toți cei din anul întâi, mai puțin noi.

Măcar căminul nostru era chiar vizavi. Fratele meu îmi spusese că McHerrin era folosit în tot felul de scopuri – găzduia studenți ale căror case erau în curs de renovare sau studenți străini care aveau doar o bursă de un semestru.

Și, din câte se părea, în McHerrin îi cazau pe schilozii ca mine.

Am trecut cu Dana printr-o poartă albă și am pornit în direcția de unde venea un miros de pui la grătar. Eram în Curtea Bobocilor, unde clădirile parcă se întreceau în vechime și eleganță. Toate aveau trepte abrupte care se întindeau până la niște uși din lemn sculptat. Nu mă puteam abține să nu mă holbez la fațadele lor cu detalii ornamentale, ca o turistă. Acesta era Colegiul Harkness – gargui de piatră, trei secole de istorie. Era superb, chiar dacă nu era accesibil persoanelor cu dizabilități.

- Am tot vrut să-ți spun că îmi pare rău că nu stai în Curtea Bobocilor, cu restul celor din anul nostru, am spus, folosind denumirea familiară pe care o folosea fratele meu pentru căminul celor din anul întâi. E cam nedrept că ești blocată în McHerrin, cu mine.

- Corey, nu-ți mai cere scuze! a insistat Dana. O să cunoaștem o groază de oameni. Și avem o cameră atât de grozavă... Nu-mi fac nici o grijă.

Împreună, ne-am apropiat de mijlocul peluzei, unde fusese instalat un pavilion. Acordurile chitarei cuiva pluteau prin aerul de septembrie, în timp ce nasurile noastre prinseră din zbor un miros de cărbuni încinși.

Nu m-aș fi gândit nici într-o mie de ani că aveam să vin la colegiu într-un scaun cu rotile. Unii spun că, după un incident care le-a pus viața în pericol, învață să se bucure mai mult de viață. Că nu mai consideră că totul din jur li se cuvine.

Uneori îmi venea să îi iau la pumni pe oamenii ăia.

Dar atunci am înțeles și eu. Soarele de septembrie era cald, iar colega mea de cameră era la fel de prietenoasă în viața reală pe cât fusese în e-mailuri. Și respiram. Așa că ar fi trebuit să învăț să prețuiesc asta.